

L'aparcament que el temps s'endugué

Sí, és ràpid, sempre és al nostre abast i, sobretot, és intuïtiu al cent per cent. Segurament encara no sabeu a què em refereixo, i encara menys de què parlaré en aquest escrit. Però no patiu: totes i tots en fem ús cada dia. Em refereixo al cercador de Google.

Feu una prova. Introduïu-hi el següent text: "Reglament del Servei Municipal d'Aparcament Subterrani a la Plaça Joaquim Bau de Tortosa", aprovat inicialment el 10 de març del 2010, i de manera definitiva el 27 d'abril del mateix any.

Un aparcament sota la plaça Joaquim Bau? Exacte. Teniu tota la raó: no hi ha cap aparcament subterrani i el nom de la plaça ja es va canviar en el ple del 2 d'octubre del 2017, tot i que la inauguració oficial del canvi de nom no va ser fins un any després.

Però això mai no ha estat ni és un problema per a determinades eminenècies polítiques que, malauradament, encara avui continuem patint i escoltant. Enganyar la ciutadania, vendre fum i començar la casa per la teulada ha estat, històricament, la seva pràctica habitual.

Un cop més, el despropòsit es va vestir de legalitat institucional.

Al plenari municipal de l'Ajuntament de Tortosa del 28 de gener de 2011 es va aprovar aquest projecte amb dotze vots a favor i set abstencions. Presidint el plenari hi havia l'alcalde Ferran Bel, i entre les persones presents ja hi figurava la senyora Meritxell Roigé i Pedrola, tinent d'alcaldia i regidora d'Urbanisme.

A l'ordre del dia s'hi podia llegir, sense cap mena de rubor: "Construcció i explotació d'un aparcament subterrani sota la plaça Joaquim Bau i urbanització de la plaça".

I perquè aquí no es tracta d'enganyar ningú ni de fabricar relats interessats —com fan d'altres—, a partir d'ara no diré res que no estigui documentat. Em limitaré a copiar literalment textos de les hemeroteques de fa 16 anys, aquelles mateixes que alguns preferirien esborrar de la memòria col·lectiva.

"Tortosa abocarà més de 19 milions a fer les noves piscines i el pàrquing subterrani de Ferreries", titulava un diari el 27 de febrer del 2010. "(Bel) va detallar ahir que el complex amb piscines, el nou edifici administratiu i l'aparcament que hi haurà al subsòl de l'estadi tindran un pressupost de 13,6 milions d'euros.

Una quantitat a la qual caldrà sumar els 5,5 milions més que costarà el pàrquing subterrani de la plaça Joaquim Bau, i que quedarà connectat amb el de la zona esportiva", llegíem al text.

"Bel va afirmar ahir que els números sí que surten, i va negar qualsevol problema de tipus econòmic. 'El projecte continua endavant, tot i que a algú li puga doldre'", continuava la mateixa notícia.

"En aquesta línia, dilluns s'aprovarà en el ple ordinari l'estudi de viabilitat econòmica i financera del pàrquing de la plaça Joaquim Bau, així com l'establiment del servei públic i el reglament de l'aparcament, que haurà de tenir un mínim de 290 places distribuïdes en dues plantes. La regidora d'Urbanisme, Meritxell Roigé, va afegir-hi que el 65 % de les places seran de rotació (la resta es podran vendre o llogar), i que les obres es trauran a concurs quan haja passat el període d'exposició pública. Per la seua banda, Bel va precisar que tècnicament són projectes separats, però que es farà un sol concurs públic per a les dues obres", afegia la notícia.

Ni es va fer aquell projecte de piscines, ja que l'actual complex WIN va

ser un altre projecte, ni encara menys es va fer el pàrquing subterrani de la plaça Joaquim Bau.

Aquest episodi de fa 16 anys no és una anècdota ni un error administratiu puntual. És un model de fer política: projectes ficticis aprovats en plens reals, places inexistents convertides en grans promeses i una ciutadania tractada, una vegada més, com a simple espectadora d'un guió ja escrit. Tot plegat amb noms i cognoms, amb actes oficials i amb votacions que consten als arxius públics.

El més greu no és que aquell aparcament no es construís mai. El més greu és que ningú no va assumir responsabilitats, que ningú no va demanar disculpes i que els mateixos protagonistes d'aquell despropòsit continuïn donant lliçons de bona gestió i de rigor institucional. Així és com es normalitza l'engany i es blanqueja la incompetència.

Un altre capítol a banda es mereix tot el que va passar amb la construcció i explotació de l'aparcament de la plaça del Carrilet, amb una empresa que es va agafar els dits i es va sentir enganyada i perjudicada per l'Ajuntament. I ara tenim el pàrquing tancat i una altra herència enverinada per a

Francesc Vallespi i Cerveto

regidor de Mobilitat, Seguretat Ciutadana i Convivència, Participació Ciutadana i Seniors i Gent Gran de Tortosa

l'actual consistori. Però heu sentit dir alguna cosa al principal partit de l'oposició? En canvi, ja porten cinc o sis rodes de premsa per criticar l'aparcament als terrenys d'Adif que ells no van saber fer en 16 anys al govern, però que l'actual govern sí que està executant. Són una oposició destructiva.

La memòria i les hemeroteques són l'única eina que incomoda el poder, però també els que encara no han acceptat que ja no governen. I precisament per això, cal recordar, rellegir i assenyalar. Perquè una ciutat no pot avançar sobre fonaments imaginaris i ficticis, ni una democràcia pot funcionar quan els seus representants legislen sobre places i pàrquings que mai es volien construir. I perquè callar, en casos com aquest, no és prudència: és complicitat.